

[Mølgaard]

Jeg vil gerne slutte med nogle få betragtninger om narkotikaproblemet set i et videre perspektiv.

Efter retsforbundets opfattelse er det – helt på linje med ministerens synspunkter – sådan, at narkotikaproblemet må ses i et bredere perspektiv som et led i og i nogen grad et resultat af nogle alvorlige samfundsfænomener og -problemer.

Jeg skal absolut ikke begynde på blot betydningen af en partiprogramoplæsning, men blot konstatere, at arbejdsløshed – og især ungdomsarbejdsløshed – sociale spændinger og uligevægt i høj grad skaber, ja, bidrager til, ja, forstærker dette problem og medvirker til dets udbredelse.

Generationskløfter og hastige omstigninger i det dynamiske samfund, hvor det kan knibe for menneskenes børn at følge med i ræset, gør det samme. Givet er det, at der er tale om et samfundsproblem, som samfundspolitikken også kan bidrage til positivt eller/og negativt.

Retsforbundet vedkender sig det syn, at der her er en udfordring fra samfundet, som vi må tage op til problemløsning til gavn for den enkelte, ja, os alle i et fællesskab. Jo mere vi løser dette problem, jo mere harmonisk et samfund får vi, og jo mere harmonisk et samfund befriet for uretfærdigheder og sociale spændinger det lykkes os at skabe ad politisk vej, jo mindre vil omfanget af et problem som dette blive. Tingene hænger sammen – slangen bider sig selv i halen. Lad os da tage fat i både den ene og den anden ende i den sikre bestræbelse, at vi vil frem. Lad os vælge udvikling fremfor indvikling af problemerne!

Tastesen (S):

Efter at vi nu har hørt indenrigs- og justitsministeren på regeringens vegne og ordførerne for ti partier udtale sig om de aktuelle narkotikaproblemer, må vi vel sige, at vi dermed nok har fået et billede af narkotikamisbrugets omfang, men når det gælder foranstaltningerne herimod, står vi dels noget splittede, dels vel også i en vis grad noget magtesløse, for egentlig ved vi godt, hvad der skal gøres, så spørgsmålet er, om vi er i stand til sammen med mange, mange andre opgaver i vort samfund at prioritere en indsats på de rigtige steder. Alligevel må vi sige,

at andre lande har dette problem fælles med os: i andre lande står man med den samme magtesløshed og med den samme søgen efter at finde nye veje med hensyn til at komme narkotikamisbruget til livs, og man har såmænd ikke bedre erfaringer i andre lande, end vi har her.

I debatten her har man bl. a. været inde på spørgsmålet om det traditionelle behandlingssystems situation og de resultater, der er kommet her; det skal jeg vende tilbage til. Men lad mig sige nu, at det, det egentlig drejer sig om, er, at totalmiljøet i vores samfund bliver sådan, at afvigendes antal, hvad enten det er narkotikamisbrugere eller andre, bliver så lille som muligt; det er i realiteten spørgsmålet om selveste livskvaliteten i vores samfund, det drejer sig om her.

Må jeg sige, at jeg er særdeles uenig med dem, der har kritiseret effekten i det socialpædagogiske behandlingssystem. Det kan godt være, det ikke har haft tilstrækkelig effekt i arbejdet med stofmisbrugere, men den kritik, som vel nok hr. Jørgen Junior stærkest fremførte her, er uden berettigelse. Det er helt givet, at tusinder af unge mennesker er hjulpet til en mere menneskelig tilværelse igennem dette behandlingssystem op igennem 1970'erne, og det er også helt givet, at andre, der måske nok har fået tilbagefald indtil flere gange, trods alt er kommet i en bedre mentalhygiejnisk situation i de perioder, hvor de er blevet behandlet i dette system. Det, vi måske kan mangle, er en bedre effektmåling, og i den forbindelse må jeg sige til forskerne på dette område, at vi politikere til vores vurdering af det socialpædagogiske behandlingssystems virke igennem de 10–15 år, vi nu har haft det, har brug for at få en bedre effektmåling af forskningsarbejdet, så vi ved, hvor vi står i den øjeblikkelige situation.

Hvis ikke vi havde haft det traditionelle behandlingssystem, som der blev truffet enstemmig politisk beslutning om fra de fem partier, der dengang var repræsenteret i folketinget – det var i 1969 – hvor ville vi så have været i dag? Så havde vi givetvis stået i en situation, hvor vi var endnu værre stillet. Jeg synes, det er trist nok endda med det store antal stofmisbrugere, vi har tilbage, og som har en langvarig stofkarriere bag sig, men det er helt givet, at situationen havde set meget værre ud, hvis vi ikke ved en effektiv